

Jak vydělat čtyřikrát víc než ostatní

Přidáno 1.11.2012

Čekání na politické rozhodnutí o důchodové reformě je nesmírně drahá záležitost. Za každý den čekání totiž platíme tím nejcennějším, co máme. A to je čas. Jedno je totiž jisté. Na důchod si budeme muset odkládat stranou něco z toho, co dneska vyděláváme. To je nevyhnutelné. A s trochou nadsázky lze říct, že vůbec nejde o to, kolik pilířů budeme mít k dispozici. Proč na čase záleží víc než na tom, kam si odkládáme, vypráví příběh dvou tátů od rodin. Nechte se jím inspirovat.

Tři pilíře, o kterých se v poslední době mluví, totiž neovlivní naši ekonomickou situaci tolik jako čas. Doba, po kterou si budeme odkládat něco stranou. Příběh, dvou tátů mladých rodin vysvětluje, kolik ten čas vlastně stojí peněz. Jirka a Mirek jsou ti tátové, kterým v roce 1995 bylo třicet let a byli to téměř sousedi. Jejich mladé rodiny s malými dětmi si vedly po ekonomické stránce docela slušný život. Jirka a Mirek byli oba dva programátoři se slušnými příjmy a celkem logicky si tatkově dělali podobné radosti. Pěkný dům s velkou zahradou a bazénem, pěkné auto, každý rok v létě s dětmi k moři a v zimě do Alp. Přeci jen mezi nimi jeden rozdíl byl. Mirek si jednoho letního večera prohlížel na stránkách Českého statistického úřadu grafy demografického vývoje populace. A dospěl k závěru, že ať bude u moci jakákoliv vláda, nebude umět vyřešit blížící se problém. A to je to, že v roce 1995 vydělávali dva pracující na jednoho důchodce a v roce 2050 bude tento poměr 1:1.

Večer se o tom bavil s Jirkou na terase u večerního grilování. Budu si dávat něco stranou, protože nechci na stará kolena řešit, že budu muset jezdit na nákupy autobusem nebo že nemůžu jet nahřát staré kosti k moři. Budu si dávat něco stranou. Jirka u toho jen tak trochu něco mumlal o tom, že to nějak dopadne a že to nemá cenu řešit už ve třiceti. Mirek si hned druhý den udělal v bance trvalý příkaz a začal si dávat stranou část příjmu. Sice se musel trochu uskromnit, ale dělalo mu dobře pomyšlení na to, že nemusí čekat na to, jak vlastně stát vyřeší problém s důchody.

Od té doby uteklo pětadvacet let. Tatkové mají vnoučata a je jim rovných pětadesát. Píše se rok 2030. A jaký je mezi nimi rozdíl? Sedí spolu znovu na terase u grilování, popíjejí vínko a baví se o tom, kam pojedou s vnoučaty na dovolenou. Mirek už nechodí do práce a bere vnoučata na prázdniny k moři. Jirka s nimi jede na týden na Šumavu. Nemá totiž už tolik dovolené a přeci jen rozpočet je trochu napjatý. "Víš, Mirku, udělal jsi to tenkrát dobře, že sis začal dávat stranou dřív", povídá Jirka. A pokračuje: "Já jsem začal až tenkrát v tom roce, jak stříleli na prezidenta tou plastovou pistolkou... Jak on se jmenoval? Jó, Václav Klaus. On se tenkrát nějak naštvál a odpískal tu důchodovou reformu. Tak tenkrát jsem začal taky. Ale ten čas, co ty jsi měl navíc, už jsem nikdy nedohnal." Protože se systém státních důchodů dostával do stále větších potíží, zvýšili nám totiž věk na nárok na starobní důchod až na sedmdesát let. A tak Jirka musí chodit pořád do práce. Zatímco Mirek už se na to vykašlal a věnuje se vnoučatům.

A to je celé. A jak ten příběh vypadal v číslech? Mirek si začal spořit na penzi v roce 1995. A dával si stranou tři tisíce korun. Protože měl před sebou dostatečně dlouhou dobu, investoval do mixu akciových podílových fondů. A ty mu vydělávaly v průměru 7% p.a. Jirka začal to samé dělat až o sedmnáct let později. A protože už tolik času neměl, musel investovat poněkud konzervativněji. Do mixu zařadil akciové fondy a taky bezpečnější, ale o méně

výnosové, dluhopisové fondy. Jeho portfolio mu vynášelo 4% p.a. A jaký byl rozdíl ve výsledku, o tom vypovídá tato tabulka:

Doba	35	18
Výnos	7%	4%
Mirek	5,4 mio	
Jirka		0,95 mio

Čas je to nejcennější, co máme. A jedno je jisté. Už nikdy nebudeme mít před sebou tolik času jako dnes. Vyzkoušejte si udělat podobný výpočet na svých penězích. Využijte k tomu kalkulačky na tomto webu.